

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

13. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

31. BŘEZNA 2019

Z obsahu:

O Otčenáši - Přijď království tvé

Katecheze papeže Františka při generální audienci 6. března 2019 na Svatopetrském náměstí v Římě
- strana 2 -

Svatý Richard

Libor Rösner
- strana 4 -

Cvičení

ve zbožném životě (2)
Gaspar Loarte SJ
(1498-1578)
- strana 6 -

Za rok se otevrou archivy pontifikátu Pia XII.

- strana 7 -

Rouška z Manoppella

se „Svatou Tvář“

P. Mgr. Pavel Zahradníček, Th.D.
- strana 8 -

Katolíků na světě přibývá, počet kněží klesá

- strana 11 -

Vizionář:

Tajemství zjevení v Tre Fontane (49)
Saverio Gaeta
- strana 13 -

Hlavní oltář baziliky Svaté Tváře v Manoppellu s relikvií „Svaté Tváře“

Svatý Richard

Jméno Richard neslo několik anglických králů. Nejznámějšími jsou patrně Richard Lví srdce a Richard III., jehož zvěčnil svým geniálním dramatem William Shakespeare. Lví srdce měl však i jiný Richard, chichesterský biskup, což prokázal neohroženým zápasem o práva církve. Byl též pravým opakem lidské zrůdy ze Shakespearovy historické hry. A ač není širší veřejnosti známý jako oni dva jmenovaní, má oproti nim přesto něco navíc – takový život pro Krista, že ho církev prohlásila za svatého.

Richard se narodil v roce 1197 do zchudlé rolnické rodiny v anglickém Wyche, ležícím v hrabství Sussex. Jeho láskou bylo od mala studium, na které se upjal zvláště po smrti rodičů, které ztratil ještě v mladistvém věku. Vzdal se ho však poté, co se jeho starší bratr vrátil ze zajetí, do něhož upadl v jedné z válek, které se tehdy neustále vedly. Seznal totiž, že bratr, jenž po rodičích jako starší zdědil zadlužený statek s polnostmi, bude potřebovat jeho pomoc, aby vyběděl z hroznivé bíd. Proto se vrátil domů a začal mu pomáhat se všemi zemědělskými pracemi, které jsou v takovém vesnickém hospodářství zapotřebí. Oral, sil, sklízel, neštil se žádné činnosti.

Richardova pracovitost jeho bratra přiměla k tomu, aby mu sám od sebe připsal půlku majetku. Píle a šikovnosti mladšího z bratří si povšimli i příbuzní a přemlouvali ho, aby se oženil s jistou dívkou z okolí, která bude díky bohatství rodičů velice výhodnou partií. Už to vypadalo, že si dá Richard říct, jenže tehdy se o těchto plánech dozvěděl jeho bratr, a toho jednak přepadla závist, jednak se začal mrzet, že Richardovi ve slabé chvíli připsal polovinu majetku – vždyť bez toho by nemohla být o sňatku s bohatou nevěstou ani řeč. Richard ho však ohromil: bez známky trucovitosti či pozérství před jeho očima roztrhl dokument o převodu majetku a řekl mu: „Bratře, prosím tě, netrap se zbytečně. Prokázal mi bratrskou štědrost a teď ti zase já prokážu bratrskou lásku. Vezmi si, prosím, zpět smlouvu, ponechej si půdu. A co se té dívky týče, vezmi si ji za ženu sám, pokud na to přistoupí mí přátelé, protože já si ji nevezmu.“

V tomto Richardově kroku se mísilo hned několik důvodů: chtěl bratra uchránit před jedem šířavé závisti a z ní ply-

noucí zášti, chtěl se také jednou provždy oprostít od světského života a hmotné zajištěnosti a odevzdat se cele a bez výhrad Prozřetelnosti Boží. Proto namísto ženitby opustil rodný dům a odešel do Oxfordu, aby tam zahájil svá vysněná studia. Poté se přeplavil přes Lamanšský průliv a zamířil do Paříže, aby ve studiích pokračoval tam. Později Richard svá pařížská léta označoval za nejkrásnější období svého života, přestože musel pro nedostatek financí vzít zavděk bydlením v malém skrovném pokojíku se dvěma dalšími druhy, stejně tak chudými jako on: „*Měli jsme pouze jeden plášť. Když v něm jeden z nás odešel na přednášku, museli druhí dva zůstat doma. Tak jsme se střídali. Živili jsme se trochou vína a zeleniny, ryby nebo maso jsme jedli jen o velkých svátcích – a to ještě v kruhu známých nebo u nějakých přátel.*“

Následovalo studium v Boloni, kde sedm let navštěvoval přednášky z práva. Vše se schylovalo k tomu, že by Richard na této vůbec nejstarší univerzitě mohl i sám přednášet, avšak této možnosti se dobrovolně vzdal a vrátil se do Oxfordu. Zde se stal záhy rektorem (ve 38 letech!) a podařilo se mu tuto svou alma mater povznést na nejpřednější univerzitu v Evropě, a to za pouhé tři roky. Více času neměl, ježto si ho čerstvě jmenovaný arcibiskup z Canterbury Edmund Rich, později taktéž kanonizovaný, vybral za svého kancléře.

Zprvu Richard sice váhal, ale jelikož dobře věděl, že anglický primas je ctihodný muž, jeho nabídku nakonec přijal. Dostal se tak do centra dění, do centra sporu mezi metropolitou a králem Jindřichem III., kte-

rý si počínal velice nezodpovědně a nadto svévolně. Otevřeně se stavěl proti právu církve i proti osobě canterburského arcibiskupa, jehož v této rozmlúce vedly opravdu čestné úmysly. Dopadlo to tak, že Edmund opustil Anglii. Do dobrovolného francouzského exilu ho následoval i jeho věrný kancléř Richard, jenž stál celý ten čas po boku svého arcibiskupa.

Když Edmund v roce 1242 zemřel, odebral se Richard do Orléansu, kde dostudoval teologii a přijal svátost kněžství. Poté se vrátil do vlasti s představou, že v ní bude působit jako obyčejný farář někde na venkově, avšak byl příliš významnou osobností, než aby mohla být tato jeho představa naplněna. Edmundův nástupce na canterburském arcibiskupském stolci Bonifatius Savojský mu nabídl úřad svého kancléře a Richard jej přijal. Dal tak přednost povinností před vlastními plány, neboť dobře věděl, že král Jindřich ve svých snahách podrobit si anglickou církev neřekl ještě poslední slovo.

Richard tuto skutečnost pocítil velice brzy na vlastní kůži. V roce 1244 byl jmenován biskupem diecéze Chichester. Bonifatius při této volbě obešel Jindřicha, jenž si vymíňoval, že bude do uprázdněných biskupství dosazovat nové ordináře sám. Dotčen ve své uražené pýše, zareagoval panovník po svém: odňal chichesterskému biskupství veškeré majetky a příjmy.

Což o to, na nedostatek byl Richard zvyklý z dětství a hlavně z doby pařížských studií, avšak zde se nejednalo jen o jeho osobu, ale o biskupství, ba o církev jako takovou, proti níž byl Jindřichův zákrok směřován. Vydal se proto do Říma, aby celou záležitost předestřel papeži Inocenci IV. Svatý otec na důkaz toho, komu dává za pravdu, Richarda vysvětil na biskupa, čímž uznal a potvrdil jeho nárok na chichesterské biskupství.

Jindřich však Richarda při jeho návratu rozhodně nevítal s fanfárami. Statky biskupství si ponechal, jeho diecézi nechal drancovat svými žoldněři a nemínil se s Richardem smířit. Hmotná nouze ho neodradila od pastýřského poslání, které svědomitě vykonával navzdory protiv-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

řekl otci: »Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.« On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl: »Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako

jednoho ze svých nádeníků!« Vstal a šel k svému otci.

Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: »Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.«

Ale otec nařídil služebníkům: »Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!« A začali se veselit.

Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze slu-

žebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: »Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.« Tu se starší syn rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: »Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohrál tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!«

Otec mu odpověděl: »Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.«“

stvím, jež se na něj z královského hradu valila. Objížděl svou diecézi, křtil, birmoval, prováděl vizitace farností, povzbuzoval kněze v jejich těžké službě. Upomínal též Jindřicha o navrácení biskupských majetků - a zase to nebylo ze zjištění, nýbrž proto, že věděl, že by tak mohl pomáhat více lidem.

Dva roky trval tento stav. Po jejich uplynutí panovník přece jen ustoupil vtrvalému nátlaku Inocence IV., jenž anglickému vladaři v případě neuposlechnutí pohrozil dokonce klatbou, a vrátil Richardovi všechny statky příslušící jeho biskupství. Richard tak měl konečně prostředky, které tolik potřeboval pro vyživování chudých, stavbu chudobinců i vzdělávacího ústavu. Nadále též vypo-máhal, kde to jen bylo zapotřebí, všem těm, kteří úpěli pod jhem chudoby. Jednou dokonce prodal svého koně, na němž cestoval po diecézi, a pořídil si levnějšího a horšího, aby mohl utrženými penězi obdarovat potřebné v té dané vsi. A když v jiné vsi spadající přímo pod biskupství shořel celý statek se stodolou, v níž byla uložena většina zásob, těšil svou čeleď slovy: „*Nebuďte smutní, Pán nám nechal ještě dost k životu. Ten zbytek nám vzal proto, že jsme nebyli dostatečně štedří vůči chudákům. Nařizují vám, abyste na ně od teď více pamatovali.*“

Jako lev bránil své diecezány před zvůli světských pánů. Svým úředníkům pak důtklivě přikazoval, aby od poddaných vybírali vždy jen stanovenou částku, a ne víc. Nadále uděloval všechny svátosti, aniž by

si za to nechal platit. Sám nezneužíval svého výsostného postavení k zaopatření příbuzných, neuděloval jim výnosná místa, neboť „*Pán Ježíš neučinil pastýřem ovcí Jana, který byl jeho příbuzným, nýbrž Petra*“.

Richardovo pastýřské úsilí se neomezovalo výhradně na sociální oblast, v první řadě úzkostlivě dbal jako správný pastýř o spásu svěřených duší, proto jim neúnavně vštěpoval nutnost věrně zachovávat evangelium, ode všech vyžadoval pravidelnou nedělní účast na mši svaté, od kněží zase, aby byli svým farníkům stále k dispozici. Ty z duchovních, kteří nechtěli napravit svůj zpustlý život, ze své diecéze vyhnal a už nikdy je nevzal na milost. Na srdci mu obzvláště leželi kněží nemocní a přestárlí, těm se snažil zajistit nejlepší možnou péči ve zvlášť pro ně zřízeném domově.

Oč milosrdnější byl ke svým ovečkám, o to přísnější byl na sebe. Jedl velice skromně, kromě toho se hodně postil a kál. Prodával například zlaté a stříbrné nádoby, neboť „*nemusím přece pít ze zlatých pohárů a jíst ze stříbrných mís, když Kristus [tj. chudí] jí z dřevěných a hliněných a trpí hladem. Já se mohu najíst z dřevěné misky a napít z hliněného poháru.*“ Získané peníze obratem rozdával chudíně. Pod biskupským šatem nosil žiněnou halenu a trup si obepínal železným kajícím pásem.

Pro své diecezány byl biskup Richard otcem a vzorem křesťanského života, vyhledávali ho i lidé z jiných diecézí. Dokázal poradit, povzbudit, vrátit na pravou cestu, potěšit, pomoci. Věřící ho milovali.

Proto je ranila zpráva o Richardově smrti, která nastala 3. dubna 1253 v Doveru během jedné z biskupských vizitačních cest. Krátce předtím ulehl, a ač to nevydávalo, že by mohlo dojít k nejhorsímu, pocítil Richard, že se blíží konec. Nechal si proto přinést kříž a líbal Spasitelovy rány. „*Děkuji tvému božství za to hořké umučení, které jsi kvůli mně vytrpěl. A za všechno dobrodiní, kterým jsi mě zahrnul. Ty, Pane, víš, že bych pro tebe byl ochoten podstoupit muka i smrt. Vidíš mé srdce, a proto tě prosím, smiluj se nade mnou, protože tobě odevzdávám svého ducha.*“ Jakožto velký ctitel Panny Marie si nechal okolo stojícími kněžími odříkat modlitbu, kterou se modlil po celý život, protože mu už vynechávala paměť: „*Matko milosrdenství, Matko milosti, chraň nás před mocí nepřitele a v hodině naší smrti nás rač přijmout jako své věčné dědictví.*“ Začal ji odříkávat spolu s nimi, ale její poslední slova už slyšel z druhého břehu...

Devět let nato, v roce 1262, biskupa Richarda papež Urban IV. zapsal do seznamu svatých. Za další čtyři roky se konalo slavnostní přenesení ostatků světce z Doveru do chichesterské katedrály - za účasti krále Edvarda I. a celého anglického episkopátu a dvora. Jeho hrob se stal jedním z nejnavštěvovanějších poutních míst na Ostrovech. Když potom v 16. století zpupný Jindřich VIII. odtrhl ostrovní církev od Říma, nechal Richardův hrob zničit. Byl až příliš výrazným symbolem spravedlivé obrany církve před svévoli panovníka...

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (49)

8. Nauka a kněžstvo (Sedmá část)

Avšak zvláštní napomenutí je vyhrazeno kněžím, pro něž se Maria v poselství z 1. května 1988 stává mluvčím Ježíšova velmi tvrdého proslouvu:

„Vy pošlapáváte mé ovce a vedete je k záhubě! Já jsem vám je svěřil, abyste je vedli, starali se o ně a zachránili je před dravými vlky převlečenými za ovce, jak jsem vám to již zdůraznil ve svých prosloveh! Proč už nepůsobíte, aby byla poznávána má nauka? Proč mé ovce vedete tam, kde jsou suché rostliny a usmrcující křoví? Proč je napájíte nezdravou vodou? Já jsem přišel, abych přinesl nauku: nauku spásy, a nepřišel jsem, abych vás shromáždil takové, jak jsem vás našel, nýbrž abych vás poučoval, abych vás obrátil a abych

vás poslal poučovat k obrácení ty, pro něž můj zákon není již jejich zákonem! Spasil jsem vás, abych spasil celý svět! Toto je dědictví, které jsem vám svěřil: dědictví, nauku, která by byla předána všem tvorům, a nikoliv to, abyste vy brali od nich a ponechali je tak, jak jste je našli, neboli schvalovali, jak jsou, a to, co jsou, jak jsou! Kdyby toto byla správná cesta, pak... Já sám bych jí už prošel a ukázal bych vám ji; avšak Já jsem byl zabit právě proto, že moje nauka nebyla jejich naukou a moje pravda nebyla jejich pravdou. Napak, když jsem vás poslal, abyste ji kázali, řekl jsem vám, že kdokoliv naslouchá, kdokoliv věří, kdokoliv přijímá milost prostřednictvím křtu, uskutečňuje tuto mou nauku, která je jedna, čistá, svatá a jediná, a poslouchá vás – toto jsem vám řekl –, tehdy bude spasen! Na toto si pamatujte, není-liž pravda? Avšak vy, co jste udělali? Zavřeli jste svá ústa a zavřeli jste uši mého stáda, tj. mého lidu! Je tomu tak, protože vy nemluvíte k mému lidu, a tak je hluchý a neslyší ani mou výzvu k návratu! Zavřeli jste bránu mé Cirkve, sladkého Ovčince mnou založeného

a vám svěřeného! Zavřeli jste ho, abyste nevstoupili ani vy a ani nenechali vstoupit můj lid! Zavřeli jste své a jejich srdce, aby už nemilovalo!“

Již od roku 1958 Panna Maria vyžývala:

„Nesvlékejte se z kněžského oděvu, poslouvejte všichni: oděv je upomenutím, je nebeským znamením.“

V roce 1982 se vzhledem k tomuto aspektu vyjádří silně a požádá Cornacchiolu, aby řekl kněžím (což mu způsobí

velmi mnohé mrzutosti), „že uboze pobíhají sebestijí po světě bez vnějších kněžských znamení: nejenom žijí v pochybnosti víry, ale svádějí druhé, aby svým špatným jednáním opustili víru! Všechno kolem nich mlčí: nejenom slyší, jak se o nich říkají pomlouvačné kritiky, ale často jsou to oni sami, kdo dávají

napadání. Ducha Svatého – který pomáhá srovnat hory a kopce a napravit pokřivené cesty – odložili na půdu své hlouposti a do sklepa své nevědomosti! Hle, co znamená, že jsou plni sladkého vína: že se opili světem a falešným světským modernismem, který se uhnízdil v jejich zkaženém duchu! Ať jsou a žijí jako kněží, jak to ustanovil můj Syn, kterého oni mají nejenom reprezentovat a žít, ale mají být Ježíšem Knězem v pravém poslání! Objali jste kněžství: žijte ho a působte, aby se žilo! Je pravým povoláním k milosti, aby se milost šířila dál! Je to těžký úkol, ale milost nechybí, přijde na pomoc a nahradí tam, kde vy už nevládáte nést jho!“

Je to zvláště ctnost poslušnosti, na kterou Panna Maria zaměřuje pozornost kněží:

„Pamatuje, moji synové, na to: můj Syn umístil pravou viditelnou autoritu v Petrovi s vyvoleným nástupnictvím;⁽¹⁾ vy, drazí synové, máte naslouchat vyvolené Svatosti Otce,⁽²⁾ vedené, osvícené a chráněné shůry, a poslouchat ji! Je pravým nástrojem výzvy k návratu; je pro-

středkem spásy! Já jsem stále nablízku Svatosti Otce: jsem to já, kdo ho pobádá, a tak všechny ty, kdo jsou oděni autoritou, jež přichází shůry pro spásu duší, a jsou spojeni se srdcem a s vůlí Svatosti Otce! Tito budou pravými nástroji spásy, pokoje a vykoupení duší!“

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Tedy ve sv. apoštolu Petrovi, prvním biskupovi Říma, a v jeho nástupcích, taktéž římských biskupech čili papežích. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Jak už bylo řečeno, Panna Maria od Zjevení označuje tímto výrazem – Svatost Otce – papeže. [pozn. překl.]

Ve dnech 10. – 12. května 2019 se koná TRADIČNÍ MEZINÁRODNÍ MARIÁNSKÁ POUŤ ZA KNĚŽSKÁ A ŘEHOLNÍ POVOLÁNÍ DO MONTICHIARI. Duchovní doprovod P. Jaroslav Stříž. Cena 1800 Kč. Sleva možná.

Odjezd z Brna 10. května 2019 v 17 hodin z hlavního vlakového nádraží od Tesca. Návrat v neděli 12. května 2019 ráno v 5 hodin opět k Tescu.

Kontakt: rodina Machů, tel. 577 138 029, mobil 737 186 039.

EXERCIČNÍ DŮM ČESKÝ TĚŠÍN – DUCHOVNÍ OBNOVY

10. – 12. 5. 2019 – **Život v Duchu Svatém** – provází Mons. Adam Ruckí.

17. – 19. 5. 2019 – **Víkend s Biblií** – provází P. Angelo Scarano.

31. 5. – 2. 6. 2019 – **Víkend pro ženy s biblickými a židovskými tanci.**

6. – 9. 6. 2019 – **Hledání sil ke službě** – provází Mons. Aleš Opatrný.

Přihlášky na www.exercicnidumceskytesin.cz nebo na edum.tesin@gmail.com.

Kontakt: Exerciční dům, Masarykovy sady 24, 737 01 Český Těšín • tel. +420 737 930 713.

MODLITBA A ROZJÍMÁNÍ

KŘÍŽOVÁ CESTA PRO VĚŘÍCÍ I NEVĚŘÍCÍ

Timothy Radcliffe • Ikony Martin Erspamer, OSB • Z angličtiny přeložil Jiří Gračka • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Křížová cesta vyjadřuje působivé jádro křesťanské víry. Vidíme, jak je Ježíš odsouzen na smrt, jak objímá svou Matku, jak padá, jak mu Veronika otírá tvář a Šimon Kyrénský pomáhá nést břemeno, jak je ukřižován i pohřben. Kristus na sebe bere úděl každého z nás. Naše vítězství i pády, radosti i bolesti. Klopýtá s námi, když zakopneme, a pomáhá nám znovu na nohy. Toto poselství zde zprostředkované Timothym Radcliffem je přístupné věřícím, těm, kdo víru hledají, i těm, kdo víru nemají. Nechme se oslovit a vydejme se na cestu!

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 115x180 mm, křídový papír, 80 stran, 199 Kč*

DUCHOVNÍ ODKAZ MINULOSTI

FILOKALIE I

Z ruštiny přeložil Alan Černohous • Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová • Předmluva Tomáš kardinál Špidlík SJ

Za nejvýznamnější duchovní odkaz východní spirituality – vedle tradice ikon – se obecně považuje „encyklopedie“ duchovních textů zvaná *Filokalie*. Zahrnuje duchovní zkušenosti četných autorů: pouštních otců, asketů, mnichů, starců, v rozsahu 4. – 15. století. Filokalie znamená přitažlivost k duchovní kráse, která formuje srdce. Asketika totiž vytváří ne „pouze“ dobrého, ale přímo krásného člo-

věka. V tomto smyslu také překlad Teofana Zatvornika – *Dobrotoljubije* – vystihuje starobylý význam slova a více než morální dokonalost vystihuje zářící krásu, která proměňuje – tedy dobrotu, která navenek „vysílá“ krásu. Z rozsáhlého pětisvazkového díla zahrnuje I. svazek tyto autory: Antonín Veliký, Makarius Veliký, Izaiáš Poustevník, Marek Asketa, Evagrius Pontský.

*Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Váz., 160x235 mm, 556 stran, 630 Kč*

KARLŮV MOST • V SOUVISLOSTECH VÍRY A DUCHA

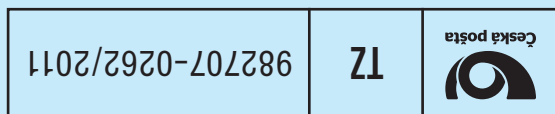
Stanislav Příbyl • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Duchovní průvodce po jednom z nejkrásnějších mostů na světě odkrývá jak jeho krásu, tak souvislosti víry, historických událostí a osob, díky nimž vznikla úchvatná galerie třiceti soch a sousoší svatých na obou jeho stranách. Autor, katolický kněz a redemptorista, čtenáře nejprve seznamuje s tím, kdo, kdy a na čí zadání sochy vytvořil (dějiny). Podává stručný uměleckohistorický popis toho, co na mostě vidíme (včetně nápisů), a spolehlivě interpretuje život a význam svatých, které na mostě potkáváme (ikonografie). Tento výklad by byl neúplný bez pojednání o bezprostředním okolí Karlova mostu. Některé málo známé skutečnosti vyzvedává z prachu zapomnění oddíl *Co jste možná nevěděli*. Pomyslnou třešničku na dortu tvoří úryvky z románů, básní, esejů, modliteb, legend a dalších dokumentů (*Najdeme v literatuře*). Text doprovázejí dva plánky místa na vnitřních stranách obálky a téměř 150 fotografií a historických rytin. Kniha v dosud nevídané míře přibližuje duchovní dědictví Prahy a českých zemí v evropském i světovém kontextu.

*Karmelitánské nakladatelství
Váz., 153x215 mm, křídový papír, 408 stran, 499 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spol. s r. o., vydává Malice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431. www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.